DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

VERSCHIJNT OM DE VEERTIEN DAGEN

UITGAVE NENASU

IN DIT NUMMER:
„N.S.V.O.-STERS EN PRODUCTIESLAG"

Onze Moederschool te Arnhem.

1 Juli 1942
(Hooimaand)
2e Jaargang
No. 12

SCHAFTTIJD IN
DEN BOOMGAARD

Foto: Fotodienst N.S.B. - c.

VOLKS humor

teekening n v. Altena - c.

Ons Volk bezit een zeldzame schat. Misschien weet het dat zelf niet, maar het is het woord met den gulden lach, de humor!

Ten tijde en ontijde treedt hij naar voren en voor wie oogen en ooren heeft valt hij steeds te zien en te hooren.

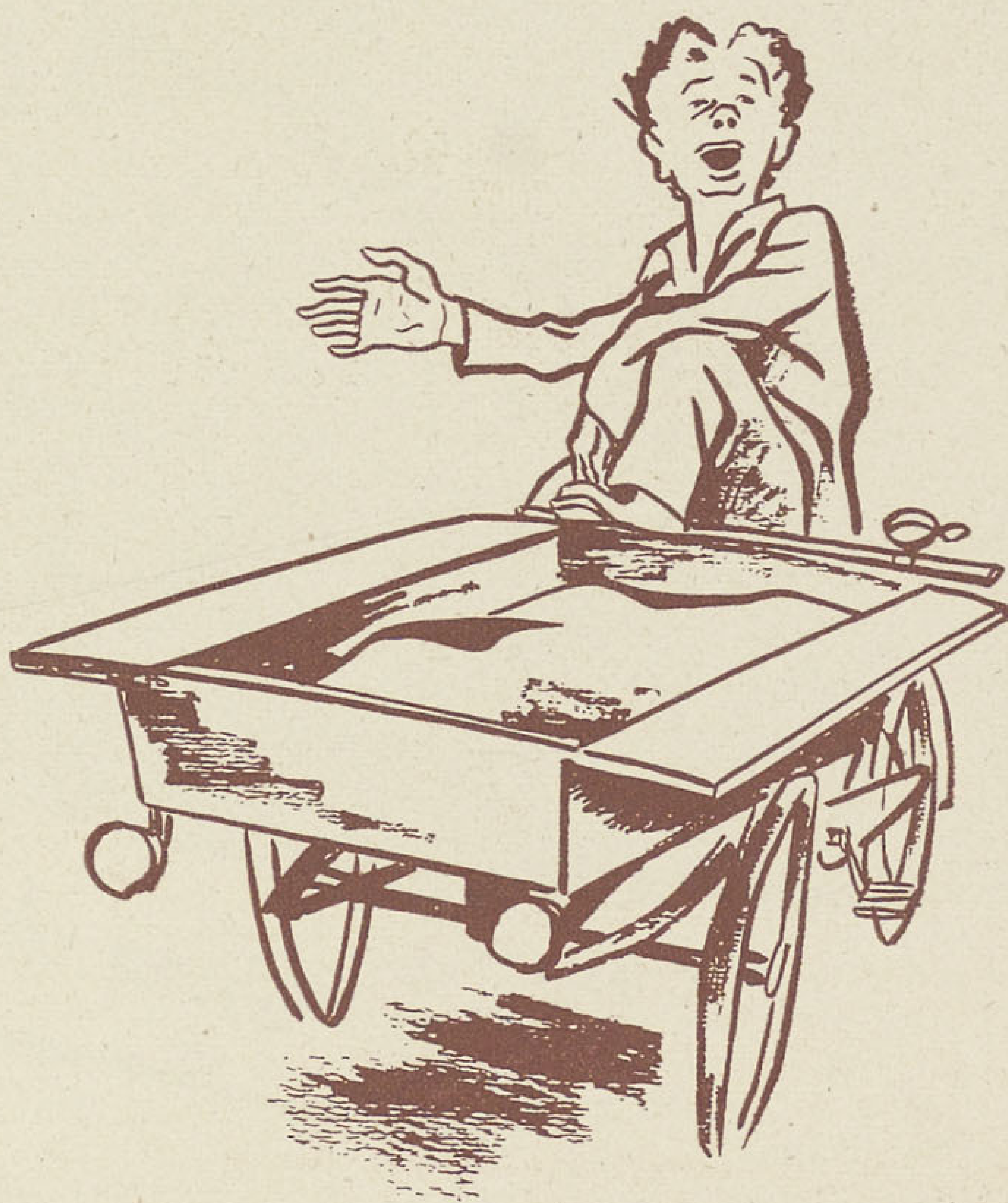
Het was een druk verkeer. Moeizaam baanden de fietsers zich een weg en haastten zich om het drukke verkeerspunt van een kruising van 5 wegen nog te halen vóórdat de agent met zijn onverbiddelijk „halt" naar hen was toegekeerd. Tevergeefs! Een geknars en gepiep van remmen was het bewijs, dat men aan de hand der wet had gehoorzaamd.

Daar stonden we dan. Eerst was er nog een beetje plaats en je hoopte maar, dat het zoo bleef. Het is niet prettig op te moeten stijgen als het zóó vol is. Je kunt eens misstappen en iemand kan tegen je aan rijden. Maar niemand scheen hier aan den ander te denken. „Als IK maar gauw wegkom" overheerschte alles. Vol verontwaardiging zag mijn oog nog hoe een opgeschoten jongen heel hard kwam aangefietst, plotseling remde en prachtig terecht kwam in een heel nauw gangetje wat nog niet bezet was. Hij deed het schitterend. Ja, fietsen kunnen ze hier, waren mijn overpeinzingen. Wat de doorsnee jongen al niet uithaalt op de fiets het lijkt soms wel op een circus. Ik keek zoo eens om me heen. Ik maak graag een studie van 's menschen gezichten, ze zeggen je altijd zooveel of . . . . weinig. Een opgeschoten lummel, met een breede bakfiets had er zich ook tusschen gewurmd en keek innig vergenoegd om zich heen. Ik bestudeerde de gezichten der andere menschen en het viel me op hoe weinig vriendelijk, ja eerder strak en kommervol de meesten keken. Vol aandacht volgden aller oogen het andere verkeer dat er wel „door" mocht. Heel hard klonk het plotseling: „10 cente de banane!"

Wat, bananen in dezen tijd? Aller hoofden draaiden zich als door een electrischen schok bewogen om en wat zagen ze? Onze vriend met de bakfiets ontmoette de verbaasde blikken met een invergenoegden grijns terwijl hij op zijn leege kar wees waarop alleen een paar vuile doeken lagen. „Nou mot je niet koope?"

En ziet, het wonder gebeurde. Daar was niemand tegen bestand en zooals sneeuw smelt voor de zon, brak er zooiets op aller gezichten door en even keek men elkander in de oogen. Even een onderlinge band van begrip en toen weer . . . . het sein was opgeheven . . . . de weg vrij . . . . vooruit.

Onze bakfietsrijder zette zich moeizaam in beweging de hakken van zijn voeten op de trappers, de punten het liefst zoover mogelijk naar buiten. Hij fietste niet hij „heesch". Boven den breeden grijns van zijn lippen tintelden een paar oolijke oogen vol pret!

DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

Verschijnt om de veertien dagen - Uitgave Nenasu, Utrecht

Verantwoordelijk redactrice: A. W. te Luij, Zeestraat 76, Den Haag, telefoon 182440
Adm. Postbus 58, Utrecht, telefoon 15927 - Druk J. v. Boekhoven, Begijnehof 7, Utrecht

1 Juli 1942 (Hooimaand)
2e Jaargang - No. 12

Abonnementsprijs: f 1.30 per half jaar, f 2.60 per jaar bij vooruitbetaling op giro 207915 ten name van Volk en Vaderland, Utrecht (met vermelding Vrouwenblad)

Losse nummers bij Nenasu, Postbus 58, Utrecht
Prijs 10 cent inclusief porto

Advertentie-tarieven verkrijgbaar bij „Nenasu" of bij onzen vertegenwoordiger R. Dietrich, Deventerschestr. 26, Scheveningen, tel. 554681, Den Haag

ZET UW KINDEREN AAN HET WERK!

I.
Ook Uw dochter is er niet „te goed" voor

„Wàt een vaat!" roep ik uit als ik even in de keuken van mijn buurvrouw binnenwip.

„Ja, zucht buurvrouw, met zoo'n groot gezin!" en begint heet water in een groote afwaschteil te doen.

„Maar het is toch niet noodig, dat U heel alleen voor zoo'n afwasch staat, U met zulke flinke dochters!" roep ik verwonderd uit.

„Maar dìe kan ik toch niet aan den afwasch zetten; de arme kinderen hebben het toch al zoo druk. U weet het, tegenwoordig al dat huiswerk op die H.B.S."

„Huiswerk of geen huiswerk, werp ik tegen, het èchte huiswerk, dat in de huishouding, zal een welkome òntspanning inplaats van inspanning zijn voor de meisjes die den heelen dag zitten te blokken. Overigens: is Lieske dan nog steeds niet van school af? U heeft me laatst toch zelf verteld, dat zij niet leeren kan? Vindt U niet, dat zij haar kostbaren tijd verknoeit met te blijven doorblokken terwijl U er van tevoren zeker van bent, dat zij tòch nooit iets zal bereiken op een kantoor of in een verdere studie? Waarom dan het meisje niet van school afgenomen en het naar de industrieschool of huishoudschool gestuurd? Wie weet welke uitstekende talenten zij dan zal ontplooien op het gebied der huishouding!"

De moeder kijkt me eens aan; zegt eerst niets en denkt zeker: waar bemoeit dìe zich mee? Dan:

„Nou ja, leeren kan Lieske ook eigenlijk niet, maar het betaamt toch zeker niet voor de dochter van goeden huize, dat zij niet gestudeerd heeft en zoo maar in een of ander huishoudelijk vak terecht komt. Ik wil ten slotte niet, dat mijn dochter een dienstmeisje wordt, dáárvoor heb ik haar niet groot gebracht!" En de moeder keert zich weer tot haar afwasch, dien zij zelf moet doen omdat er geen geld genoeg is voor een dienstmeisje (dat woord vooral ietwat minachtend uitgesproken!), omdat de meisjes een opvoeding moeten hebben zooals zich die betaamt voor de „dochters van goeden huize" en.... omdat de dochters „zooveel aan het hoofd hebben met het huiswerk, dat zij moeder niet helpen kunnen."

Ja, lezeressen, zoo zijn er, zoo zijn er zelfs vele moeders! Zij meenen het goed, o zoo goed met haar dochters, maar zij doen zoo verkeerd en zijn zelfs veelal oorzaak, dat haar dochters later verwende en ontevreden, niet te genieten vrouwen worden. Omdat zij de liefde tot den arbeid niet hebben leeren kennen.

Hoeveel wanbegrip bestaat er toch nog over de „dienstmeid". Moet mijn dochter (vooral met veel nadruk op dat „mijn") dienstmeid worden? vragen de verontwaardigde moeders met veel klem.

In de eerste plaats is het vak van het dienstmeisje evengoed een eerbaar vak als dat van een secretaresse, een advocate, een architecte of wat al niet wat een „dochter van goeden huize" toch op z'n minst moet worden, hersens of geen hersens, aanleg of niet.

Het is juist door de verachting van den huiselijken arbeid (nietwaar, iedereén kan dat toch immers, tenminste volgens haar die

Teekeningen: van Altena - c.

deze verworden begrippen erop na houden en er niet bij stilstaan, dat er heel wat begrip, overleg, handigheid en pienterheid aan te pas moet komen, wil men een góede huishoudster worden), dat het woord „dienstmeisje" een onteerenden klank heeft gekregen.

„Mijn dochter moet minstens naar de H.B.S." Het parool in de burgerlijke gezinnen bij uitnemendheid. „Ik heb mijn dochter niet opgevoed om te gaan schrobben en op haar knieën rond te kruipen boenwassen!" En de moeders vergeten dat er eens een tijd was, dat zij .... op de knieën rondkropen.

Liever een kind het leven veronaangenamen door het te laten blokken, blokken, tot 's avonds laat, totdat het er een krommen rug van krijgt, het bleek gaat worden en tenslotte wegens bloedarmoede en allerlei kwaaltjes niet mee kan en zelfs tot een zenuwinzinking komt op reeds zeer jeugdigen leeftijd. En dat al, omdat het kind een „goede opvoeding" moet genieten en .... omdat het geen voldoende hersentjes heeft om al de moeilijkheden van een overbelast lesrooster dag-in dag-uit te doorstaan. Wat is het gevolg? Het meisje gaat van school af en naar den steno- en typecursus. Dan volgt het kantoorleven, waarin het eigenlijk geen zin heeft. En het resultaat van al die jaren blokken van het kind en opoffering van de ouders? Het meisje zit op zonnige dagen met verlangen door de kantoorramen uit te kijken en droomt van een prins, die haar uit dit muffe kantoorleven zal komen halen en haar een „ànder" leven zal geven. Als dan de prins komt en het meisje ineens voor een eigen huishouding komt te staan, doen zich alle tekortkomingen in een werkelijke „goede opvoeding" van het meisje gelden. Want haar handen staan verkeerd. Moeder wilde immers niet, dat zij hielp mee afwasschen, en moeder zou immers wel haar kousen stoppen, en moeder deed immers haar waschje wel, en moeder zou dit en moeder zou dat. Een kostbare jeugd is voorbijgegaan; de mooiste jaren waarin het meisje haar huishoudelijke talenten ten volle kan ontplooien en met de opgedane ervaringen een model van een huishoudentje had kunnen oprichten.

Weest toch verstandig, moeders. Zeker, als Uw kind goed leeren kan, werkelijk vóelt voor een of ander vak, geeft haar dan, voor zoover U dat mogelijk is, de gelegenheid zich te ontplooien en zich daardoor in dienst te stellen van de volkgemeenschap. Maar zet haar ook eens aan het huishoudelijk werk, want een vrouw behoort iets af te weten van de huishouding, haar handen mogen niet verkeerd staan als zij eens op een gegeven oogenblik haar kostje zelf moet klaar maken. Een gezond meiske heeft pleizier aan allerlei huishoudelijke werkjes. Herinnert U zich dan niet den tijd, dat U als klein meisje bij tante mocht logeeren en het zoo heerlijk vond om na het eten met tante naar de keuken te gaan en te mogen helpen afdrogen en haar onderwijl allerlei geheimpjes uit Uw kinderleventje vertelde? Of dat U zich al wàt gewichtig gevoelde als U heelemaal alleen mocht stof afnemen en moeder met goedkeurende blikken rondkeek?

Zeker, onze jeugd krijgt heden ten dage heel wat schoolwerk mee naar huis. Maar er is steeds wel een half uurtje te vinden waarin het meisje haar vrouwelijke eigenschappen kan gaan ontplooien. En het begrip: dáár is mijn dochter te goed voor, is er een uit een door het nationaal-socialisme afgesloten tijdperk. Wij gaan nu een gezonden tijd tegemoet, met gezond denkende en ook gezond hàndelende menschen.

Is het daarom niet toe te juichen, dat ook wij thans den arbeidsdienst voor meisjes hebben? Want daar zal haar worden bijgebracht wat ouders in domme goedheid niet deden.

De wereld ligt voor elk meisje open. Er mag echter nooit vergeten worden, dat een meisje vrouw wordt, en in de meeste gevallen moeder. En een echte gezonde vrouw en moeder moet de handen uit de mouwen kunnen steken, ook al is zij afkomstig uit .... „goeden huize!"

te L.

Waschdag! Is er prettiger werkje dan de wasch te gaan ophangen om later, lekker droog en heerlijk naar „buiten" ruikend, binnen te halen?

Foto: Weltbild / I. P. & R. S.

Wat doen onze N.S.V.O.-sters

Foto's: Fotodienst N.S.B.-c.

De N.S.V.O.-sters en de Productieslag

Ja! Ook dááraan doen onze N.S.V.O.-sters! Niet alleen in woorden maar metterdaad, zooals U op de foto's kunt zien.
Met name groep Den Dolder heeft dit nieuwe initiatief genomen en is onder deskundige leiding aan het tuinieren gegaan. Niet elkeen beschikt over een lapje grond. Maar geen nood. De groepsleidster, kam.ske v. d. Vijsel, heeft een stuk grond van haar kruidentuin beschikbaar gesteld, waardoor onze kameraadskes naar hartelust kunnen gaan tuinieren en aldus medehelpen aan den productieslag. Onder het waakzaam en vooral deskundig oog èn van kameraad Ir. Rispens èn van kameraad v. d. Vijsel wordt er gespit, gepoot en geplant.
Dat de stemming opperbest is, behoeft wel geen betoog. Want waar kan de kameraadschap beter beoefend worden dan in gezamenlijken arbeid in de vrije natuur?
En wat is er heerlijker dan na flinken arbeid een gezelligen schafttijd te hebben, de boterham in het vuistje? En als straks „de oogst" wordt binnengehaald, wie weet of dat dan niet een tikje feestelijk gebeurd!

Bij de foto's:

1. Staken zetten is heusch zoo eenvoudig nog niet als het eruit ziet!

2. Grondbewerking wil ook geleerd zijn en na zoo'n eersten dag zullen de kameraadskes haar rug wel voelen.

3. Wat is er heerlijker dan na een vermoeienden dag van arbeid in de buitenlucht moe maar toch voldaan huiswaarts te keeren?

OPVOEDEND *voorbeeld* (VI)

Vertrouwen Wat heeft vertrouwen met opvoedend voorbeeld te maken? Zooals U weet, is één van de bronnen van het nationaal-socialisme Godsvertrouwen. Ik zou dit in ruimen zin willen omschrijven als: vertrouwen in de overwinning van het Goede. In deze beteekenis beschouwd, kunnen we ook hierin onzen kinderen het voorbeeld geven. U moet vooral niet denken, dat U door „preeken" of verhalen of andere mondelinge „wijze" lessen invloed kunt uitoefenen op de richting, waarin Uw kinderen opgroeien. Hoogstens zal dit een tijdelijken invloed (en een verkeerde) kunnen zijn, wanneer U niet zelf het goede voorbeeld geeft bij Uw mondelinge wijze lessen.

Als het U werkelijk ernst is met Uw goede bedoelingen ten opzichte van de opvoeding van Uw kinderen, moet U beginnen met: uzelf te leeren kennen en uzelf te leeren beheerschen.

Dus niet beginnen met wijze lessen of klappen uitdeelen, maar beginnen met even na te denken, uzelf te beheerschen! Dan pas kunt U op de juiste manier invloed uitoefenen op de richting waarin het kind opgroeit.

Als U wenscht, dat Uw kind een ordelijk mensch wordt, wees zelf ordelijk in Uw huishouden, ruim de gebruikte boel achter U op. Een kind, dat zijn ouders ziet toegeven aan hun driftbui tegenover anderen of tegenover het kind zelf, zal opvliegend worden. Een kind van ouders, die zich enkel en alleen bekommeren om hun eigen huishoudentje en eigen kinderen, zal zich van andere, minder bedeelde kinderen niets aantrekken en alleen aan zichzelf denken. Een kind van ouders, die hoofdzakelijk aan eten denken en over lekker koken en eten praten, zal gulzig worden. Bij alles, wat de ouders het kind voorhouden, zal het opletten of zij de dingen die ze hem voorschrijven zelf in practijk brengen. Het zal U niets helpen, of U den mond al vol heeft over mooie eigenschappen en U toont deze mooie eigenschappen zelf niet in de practijk. Denkt U eens goed over het volgende voorbeeld na: een moeder eischt van haar kind, dat dit bij een of andere gelegenheid als dat zoo bij haar opkomt iets lekkers dat het gekregen heeft, weggeeft aan een arm kind. Maar den volgenden dag begaat die moeder een fout door met het kind in een taartjeswinkel een doos vol lekkers te koopen en daarmee buiten langs een paar arme stumpers van kinderen te loopen die de ruiten staan af te likken, zonder die kinderen iets te geven. En iets dergelijks herhaalt zich nogal eens.

Denkt U, dat zoo'n enkel keertje verplicht, gedwongen offeren van een snoepje dit kind bekeert van een steeds grooter wordend egoïsme? Het zal eenvoudig wachten tot moeder een zichtbaar „liefdadige bui" heeft en daarnaar „offeren".

Als U wenscht, dat Uw kind een eerlijk mensch wordt, wees zelf oprecht en houdt Uw beloften tegenover anderen en het kind. Het kind heeft vertrouwen in de volwassenen waarvan het voelt, dat het afhankelijk is, evenals wij Godsvertrouwen moeten tóónen. Wij moeten beginnen met al vroeg onzen kinderen vol vertrouwen te leeren hun plaats in de samenleving in te nemen, zonder onnoodige angsten en bezwaren; dan geven wij hun het voorbeeld . . . . in vertrouwen. We mogen het vertrouwen, dat onze kinderen in ons stellen, niet beschamen.

Houdt het kind niet angstvallig buiten het maatschappelijk leven. Vertel het geen fabeltjes, die de werkelijkheid moeten verbergen of verdraaien, maar laat het kind zelf van de uitingen van de samenleving kennis nemen door het er middenin te laten staan. Het buitenleven biedt kinderen meer gelegenheid daartoe en een boerenkind zal niet lang gelooven, dat een ooievaar ook de kleine koeien en paarden brengt, die immers veel te zwaar zijn voor een ooievaar! Maar niet alleen op sexueel gebied moet U de kinderen geen flauwe verhaaltjes wijsmaken. De vele leugens, die er schuilen in het dagelijksch gedoe — leugens in spraak en kleeding — vallen ons niet meer op, omdat we afgestompt zijn in dat opzicht, maar ze ZIJN er. Woordenmisbruik als: vreeselijk, verschrikkelijk, geweldig, ontzettend, waarachtig, beelderig, snoezig, bijzonder, buitengewoon, en dergelijke, is vrij algemeen. Brieven onderteekend met: Uw toegenegen of Uw U liefhebbende of Hoogachtend, aan menschen, die we niet liefhebben of hoogachten om de eenvoudige reden, dat we ze daarvoor niet voldoende kennen, zijn ook leugens. (Zie de in geheel nieuwen stijl geschreven brieven van nationaal-socialisten, die deze beeindigen met het sobere doch zoo veelzeggende: „Met Nederlandschen groet"! - Red.).

Kleeding, die dingen verbergt welke aanwezig zijn en dingen doet veronderstellen

(Vervolg op pag. 5)

kleine leugens GROOTE LEUGENS

Teekening: van Altena - c.

Het ergste wat mij overkomen kan, is wanneer ik de kinderen betrap op leugens. Meestal begint het met een heel klein, o zoo onschuldig lijkend leugentje, allengs nemen deze echter grooteren vorm aan en groeien uit tot een onoverkomelijke hindernis.
In een der lagere klassen zit een jochie van zeven jaar. Het is een aardig ventje om te zien. Als hij schik heeft knijpt hij z'n oogjes toe als een spinnend poesje.
Ik mocht het joch graag; hij was vriendelijk en behulpzaam, vond het heerlijk om de plantjes te mogen begieten en was meestal oplettend onder de les.
Totdat ik hem op een leugentje betrapte . . . ik nam hem onder handen, zeide, dat er niets ergers bestond, dan te jokken.
Ik was het voorvalletje al vergeten, toen ik weer bemerkte, dat hij jokte. O, het was een heel klein leugentje, misschien wel het „leugentje om bestwil" dat al heel wat tot de groote leugens heeft geleid. Het begint zoo argeloos en het eindigt in een modderpoel. Weer wat later werd het leugentje al belangrijker, totdat ik vond te moeten ingrijpen en de ouders erop moest attent maken.
Hij kwam den laatsten tijd nogal eens te laat. Op een dag kwam hij zelfs een half uur over tijd. Ik wist wel, dat het kind een half uur moest loopen van huis naar school. Er was geen aannemelijk excuus om zooveel te laat te komen. Het had dien morgen geen pijpestralen gegoten, zoodat hij misschien onderweg was gaan schuilen.
Om twaalf uur riep ik hem bij me. „Waarom kwam je zoo laat vanmorgen?" Hij begon direct te huilen en ik was al op mijn hoede, want als het gewetentje niet heelemaal zuiver was, kwamen direct die tranen. „Huil nou eens niet en vertel me nu precies waarom je zoo laat was. Als je een goede reden hebt om zoo laat te komen, zal ik je heusch niet straffen."
Toen kwam met horten en stooten het verhaal eruit. Moeder riep hem altijd zoo laat en dan moest hij zijn ochtendboterham op straat loopen opeten, anders kwam hij heelemaal niet op tijd. En hij kon er heusch niets aan doen, want moeder stuurde hem altijd zoo laat de deur uit en hij moest ook wel eens boodschappen doen vóórdat hij naar school ging.
Ik heb toen de moeder eens bij me laten komen en haar het verhaal verteld. Waarop de moeder verontwaardigd zei: „Wat een jokkebrok toch! Ik begin al hem 's morgens om zeven uur te roepen, maar altijd treuzelt hij en als hij naar school gaat loopt hij onderweg overal te kijken en te spelen."
Ik wees de moeder erop, dat zij haar kind daarvoor moest straffen, want dat het heusch niet zoo onschuldig is, als een kind zulke leugens verzint.
Waarop de moeder antwoordde:
„Ach, juffrouw, dat zal wel over gaan als het ventje wat ouder is. Wij hebben tenslotte ook wel eens gejokt vroeger . . .!"
Tja, hier gaan onze bevoegdheden als onderwijzeres niet verder. Want de ouders zelf roepen hun zoo vaak een „halt" toe! Waarvan de kinderen later de dupe worden.

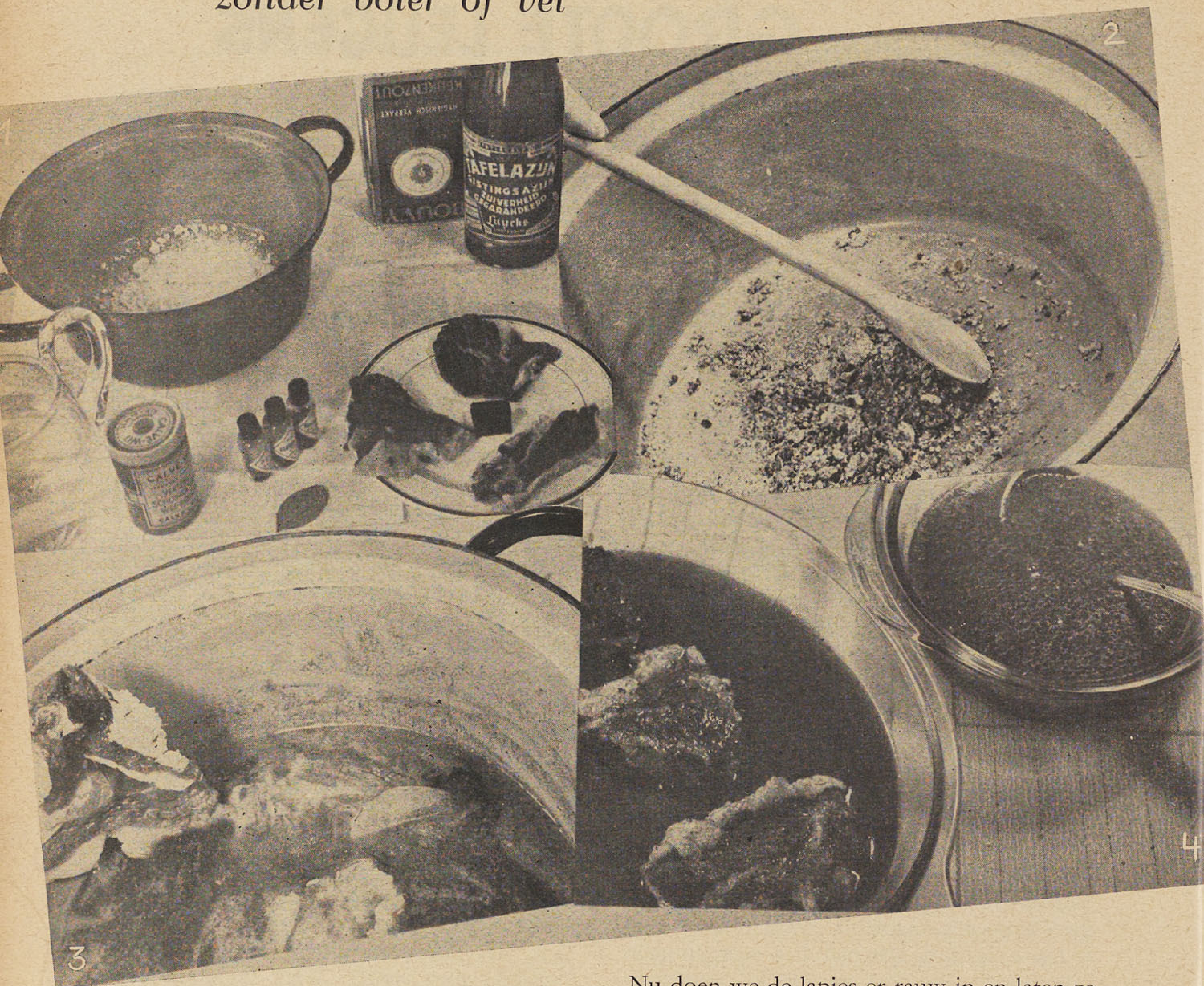
(Vervolg van pag. 4)

die er niet zijn, is ook een leugen. Met deze „kleine" leugens zijn we begonnen, om eindelijk het kind geplaatst te zien in een wereld doorweven met onwaarheden.
Hoe jammer! Want een kind, dat van het begin af aan gewend is aan de „nuchtere werkelijkheid", zal hierin juist heel veel moois ontdekken, wat de ouders, die hun smaak verknoeid hebben, niet meer kunnen zien!
Nog eens : wees oprecht in Uw uitingen, Uw handelingen! Toon Uw kind Uw Godsvertrouwen door het in contact te brengen met en het prijs te geven aan de nuchtere werkelijkheid der samenleving. Zonder een : „ja, maar . . . als" . . . In Vlaanderen zegt men : „als de hemel valt, hebben we allemaal een blauw potske" (hoedje) en bij ons is er een mooi gedicht dat begint met : Een mensch lijdt dikwijls 't meest door 't lijden dat hij vreest en dat niet op komt dagen ; zoo heeft hij meer te dragen dan God te dragen geeft.
Vertrouwen . . . . „Zoo gij niet wordt gelijk deze kleinen . . . ." De kinderen zullen met vertrouwen tegenover U blijven staan, wanneer U dit vertrouwen niet teleurstelt.
Probeert U dit kindervertouwen waard te zijn en . . . . wordt zelf gelijk deze kinderen : vol vertrouwen in het Goede.

J. G. v. d. HEIJDEN—
BOEKHOLTS van KLOPPENBURG

Vleesch bakken
zonder boter of vet

Foto's: I. P. & R. S.-c.

We kunnen zonder boter of vet op een bepaalde manier ons vleesch zoo bakken, dat het er toch mooi bruin uit gaan zien.
Het is heel eenvoudig, U begint alleen bij het eind.
We beginnen namelijk met een bruine saus te maken. Ditmaal niet van bloem, maar van wat kunsteiwitpoeder of wat taptemelkpoeder. We branden hiervan 3 lepels bruin in een pan. Mogelijk gaat het poeder korrelen of het wordt ongelijkmatig bruin, dit geeft echter niet, later lost het weer op. U moet er echter goed op letten, dat het goedje niet te bruin brandt.
Het deksel gaat nu schuin op de pan en we gieten er vlug ongeveer 3/4 liter water bij. Als het bruine poeder goed is opgelost, binden we de jus met wat meel, maïzena of bloem op gewone jusdikte en maken deze af met wat zout, een scheutje azijn, laurierblad e.d.
Nu doen we de lapjes er rauw in en laten ze minstens drie kwartier trekken. Dan hebben zij de kleur van de jus overgenomen. Heeft U taai vleesch dan duurt het natuurlijk wat langer.
Op deze manier kunt U allerlei soorten vleesch braden.
Nier en lever moeten echter korter behandeld worden, anders wordt het vleesch te taai. Spiervleesch echter wordt hoe langer hoe lekkerder.
Heeft men de lapjes klaar, dan neemt men ze uit de jus en maakt deze zoo noodig af met wat aroma en surrogaat essences.

Bij de foto's.

1. De benoodigdheden.
2. Het bruingebrande eiwit.
3. Eerst nadat de jus klaar is, gaan de lapjes rauw vleesch erin.
4. Zonder boter of vet gebraden lapjes.

De Vrouw in Duitschland

IV

N. S. F.

EN

N. S. V.

Wie kent niet de N.S.V., de Nationalsozialistische Volkswohlfahrt? Deze in 1932 door het volk zèlf opgerichte dienst kunnen we het best vergelijken met den Nederlandschen Volksdienst.
Wij zeggen: de door het volk zelf opgerichte en in stand gehouden dienst. Want de N.S.V. werd opgericht en in stand gehouden door het volk, d.w.z. door alle lagen der bevolking van arbeider tot directeur toe. Hier was het niet het aalmoes van den rijke, neen, hier kwam de daad tot stand, men hielp elkander door de daad en niet alleen door het geld. Hier kwam de plicht in de plaats van medelijden en aalmoes.
N.S. Frauenschaft en N.S.V. werken hand in hand. De eerste beschikt over een hulpdienst welke de eerste hulp verleent aan een gezin waarvan bijvoorbeeld de moeder plotseling ziek is geworden. De blokleidster van dezen hulpdienst kent elke familie uit haar blok, weet alle toestanden en kan zoodoende direct ingrijpen wanneer het gezin in nood verkeert, hetzij maatschappelijk, hetzij door ziekte. Zij, de blokleidster, overziet dadelijk den toestand en waarschuwt op haar beurt de N.S.V., die voor een volledige kracht in de huishouding zorgt of die het gezin verstrekt waaraan het behoefte heeft, bijvoorbeeld kleeding e.d. Als tusschenschakel fungeert dan de hulpdienst der N.S.F.
Wat vooral van groot belang geacht wordt is, dat de hulp in de huishouding er niet voor is om het gezin in goeden staat alleen te houden. Neen, zij brengt er den nationaal-socialistischen geest in, een geest waarvan toch zeker iets blijft hangen als de moeder weer terug is en de hulp het gezin verlaat. Daartoe moet deze hulp natuurlijk goed geschoold zijn. De N.S.F. levert op haar beurt nu weer geschoolde krachten aan de N.S.V. Onder dezen vrouwenhulpdienst valt ook het bijstaan van de overbelaste verpleegster in het gezin, het toezicht op kinderen waarvan de ouders niet in staat zijn door eigen tekortkomingen deze kinderen goed op te voeden, voogdij over kinderen wier vader aan het front is en waarvan de moeder te zwak is haar kinderen streng en in den nieuwen geest op te voeden, hulp aan alleenreizende vrouwen en meisjes op de stations, kortom er is geen tak van dienst of de N.S.F. en N.S.V. springt bij.
Wat wel van zeer groot belang in oorlogstijd is, zijn de naaikamers van de N.S.V. Daar worden kleedingstukken e.d. genaaid voor groote gezinnen. Hier wordt versteld voor de overbelaste huisvrouw, voor de boerin en voor de fabrieksarbeidster. Eveneens voor de weermacht en de lazaretten.
Hoe staat nu de N.S.V. tot den Staat zal men vragen? Ook wij hebben deze vraag gesteld aan een vertegenwoordiger van de N.S.V. De N.S.V. is de hulp van den Staat. De Staat heeft tot taak het levensonderhoud van elken volksgenoot te garandeeren. In de N.S.V.

Hier ontvangt de boerin, die haar handen vol heeft met huis en hof, haar verstelde wasch terug van den hulpdienst der N.S.F., die zoo zijn dienst aan het volk verricht.

Foto: Senckpiehl/Bildarchiv Reichsfrauenführung - c.

Deutscher Frauenhilfsdienst. Daadwerkelijke hulp in de huishouding.
Foto: Liselotte Purper/Bildarchiv Reichsfrauenführung - c.

en door middel van deze instelling zorgt het volk voor den welstand onderling.
Wanneer we dan hooren dat er in het Duitschland van vóór 1933 niet minder dan 80.000 geregistreerde welvaartsvereenigingen bestonden, dan beseft men eens te meer hoe noodig het was dat deze allen samengebundeld werden in de N.S.V., zoodat ook hier voorgoed een einde kwam aan den schotjesgeest en vooral . . . aan de „liefdadigheid". Vrijwel elke familie is lid van de N.S.V. en draagt zoodoende haar steentje bij tot de welvaart van het volk. Iedere familie draagt bij naar kracht, maar ook elke familie heeft het recht op den bijstand van de N.S.V. Daar de onkosten van de N.S.V. slechts 4% bedragen, komt nagenoeg de algeheele opbrengst van het volk aan het volk ten goede. Zoo zien wij dus met recht: door het volk voor het volk!
Maar niet alleen in tijdelijken nood doet de N.S.V. zich gelden. Zij is een „begeleidster door het leven," want zij waakt over de gezondheid van het volk. Wij noemen hier slechts den hulpdienst voor moeder en kind

met zijn voortdurend waakzaam oog op de gezondheid van moeder en kind. Hierdoor ook kon de zuigelingensterfte, welke veelal voortkwam door een verkeerde behandeling, belangrijk worden teruggebracht.
Wij zien dus ook hier weer welk een grootsche taak de vrouw in Duitschland heeft gekregen met de komst van het nationaalsocialisme.

TE L.

2

Onze Moederschool te Arnhem

3

Wij brengen U hier eenige foto's van de eerste Moederschool der N.S.V.O. te Arnhem. In dit huis worden de cursussen van den Moederdienst gegeven.

1. Hier leeren de moeders van oude kleedingstukken nieuwe te maken. Heel wat oude japonnetjes en mantels worden hier onder deskundige leiding omgetooverd in nieuwe of in aardige jurkjes en manteltjes voor de kinderen. Zoo gaat niets verloren!

2. De sobere doch buitengewoon gezellig ingerichte kamer, welke dient voor de leerkrachten die overnachten moeten in de Moederschool.

3. Dit is het aardige witte huis aan den Velperbuitensingel 17 te Arnhem, waar voorloopig èn district èn Moederschool der N.S.V.O. zijn ondergebracht.
Weldra zal het huis echter te klein worden voor deze beide diensten!

4. Niet alleen knippen, naaien, lichte ziekenverpleging, zuigelingenzorg enz. leeren de moeders hier. Ook eerste hulp bij de huiselijke ongelukjes wordt onderwezen.
Hier heeft een moeder haar voet verstuikt. Hoe op snelle wijze te helpen, leeren de deelneemsters aan dezen cursus.

5. Op de bovenste verdieping is een aardige lichte kamer ingericht voor de kinderen van de moeders, die gaan „cursussen". De kleinen worden er aangenaam en nuttig bezig gehouden.

4

Foto's: Fotodienst N.S.B. - c.

KODDEBEIER ZIET *Spoken*...

EEN WARE GESCHIEDENIS
DOOR
P. TIJSSEN

Harmsen, de Koddebeier, gespte zijn sabel om en stak zijn pistool bij zich.
— „Maar man, je gaat er toch niet op uit, zoo midden in den nacht!" — vermaande de vrouw hem.
— „Jawel, vrouw, ik moet eens gaan kijken of de poorten van 't Kerkhof wel goed dicht zijn" — antwoordde Harmsen, — „want er zijn klachten binnengekomen, dat het er, . . . ja, hoe zal ik zeggen, ... dat er spoken waren. 't Is natuurlijk onzin. Maar ja, Geurt de bakker en Teun de schoenmaker beweerden steevast, dat ze 't zelf gezien hadden. Ze wilden wedden, dat ik niet den moed had om daar 's nachts de wacht te houden! — Ha! — Ik bang voor spoken! Ik zeg maar: „Sinds er pistolen bestaan, zijn de spoken de wereld uit!" —
En Harmsen de Koddebeier zette zijn kolbak op, zei de vrouw goeden nacht, stapte de deur uit en marcheerde met vasten tred den donkeren nacht in. Vrouw Harmsen stond hoofdschuddend nog een tijdje aan de deur haar dapperen man na te kijken. Toen ging ze naar de bedstee en maakte alles voor den nacht gereed.

Jawel, dat komt uit, want er ligt nog één voor de heg.

Teekening: Olga Tijssen - c.

Koddebeier moest nog wel een stijf kwartier stevig aanstappen. In de verte teekenden zich vaag de hooge peppels en de donkere dennen van het kerkhof tegen den hemel af. Een dichte beukenhaag omsloot de stille plaats en een smeedijzeren poort was de eenige toegang.
En dáár was het, dat de dappere Koddebeier de wacht ging houden midden in den nacht.
— Neen, bang was hij niet! Wel jammer dat er niemand was die getuige kon zijn van zijn onverschrokkenheid! — Spoken bestonden er niet en als er een zou komen, dan zou hij er doodgewoon op schieten! Je zou eens zien, hoe hard het spook, als 't er een was, de beenen zou nemen. — Zoo dacht Harmsen de Koddebeier.
— Maar stil, daar hoorde hij wat!
Wel verdraaid! Zou het dan toch . . . .?
't Was toch net alsof daar stemmen waren! Daar achter in 't veld bij de heg van 't kerkhof. Ach wat, wedden dat er niets is? —
„Ik ga eens kijken" — mompelde hij en sloop voorzichtig langs de heg het veld in. Opeens bleef hij staan. — Wel verdraaid, daar is een gat in de heg! . . . . Nee maar, goed dat hij dat weet! Dat moet direct morgen dicht gemaakt worden, want stel je voor, op die manier zouden de spoken, als ze nou toch wel eens bestonden, zoo maar het kerkhof uit — en 't dorp in kunnen wandelen. —
En alsof de duvel ermee speelde, hoorde hij ook achter de heg een stem . . . .
Och, er kon wel iemand door dat gat gekropen zijn, ja dat wel, maar geen mensch durft toch 's nachts op 't kerkhof te komen! Zouden het dan toch . . . .?
Harmsen haalde zijn pistool te voorschijn. „Wel dat zullen we dan eens zien", dacht hij, en ging toen op zijn buik voor het gat in de heg liggen. Het groote pistool hield hij recht voor zich uit.
— Ja, waarachtig, daar zag hij een witte schim en . . . . vlak ernaast nog één! En die had waarempel ook nog een zwart gezicht! — Toen sprak er een heesche stem: — „Die is voor jou, en die is voor mij . . . .
En toen een andere stem: — En die is voor jou en die is voor mij! . . . .
— „Verdikkeme!" — dacht Harmsen, wiens haren te berge rezen — „dàt zijn spoken . . . .

En had Harmsen nog eens omgekeken, dan . . Teekening: Olga Tijssen-c.

en niet geringe ook! . . . . dàt was de Heer en de Duvel, die waren de zielen aan 't verdeelen!" Het koude zweet brak hem uit. — „Dáár helpen nog geen tien pistolen", jammerde hij in zichzelf.
En wéér hoorde hij de heesche stem : —
„En die is voor jou en die is voor mij . . . ."
Dàt was de duvel, dat kon niet anders, dàt was die zwarte! —
Harmsen dacht erover om de beenen te nemen, maar 't was alsof hij aan den grond genageld was. Hij durfde niet meer te kijken! En toen zei de heesche stem :
— „Ja, maar dat kan niet, want nu heb jij der één méér dan ik!" —
„Jawel, antwoordde de ander, dat komt uit, want er ligt er nog één voor de heg, en die is voor jou!" — Harmsen verstijfde van schrik!
— „Hij zou voor den zwarte zijn?" —
„Nee, nee, ach lieve heertjes nee . . . . schreeuwde hij toen opeens, sprong op, gooide het pistool weg, en rende zoo hard hij kon, dwars het veld over naar 't dorp. Vaag hoorde hij nog een duivelsch hoongelach achter zich.
Maar Harmsen, de dappere Koddebeier heeft nooit geweten, dat de spoken zóó moesten lachen, dat ze hun spookgestalten verloren! Want dat waren niets anders dan omgeslagen witte lakens!
En had Harmsen nog eens omgekeken, dan had hij de stroopers Gerrit de Pijp en Peter de Poets voor de heg zien staan.

Gerrit nog met een haas in de hand, en de tranen die van het lachen over zijn zwarte wangen biggelden lieten witte strepen achter.
Wat was nu het geval?
De slimme stroopers kwamen al sinds jaren op 't kerkhof bij elkaar om daar hun buit te verdeelen, want het was daar voor hen een veilige plaats. Vooral als ze witte lakens om hadden kwam er vast geen mensch in de buurt.
Toen ze nu dezen keer door de heg gekropen waren, had Peter de Poets daar een haas verloren. En dàt was, wat hij bedoelde, toen hij zei : „Er ligt er nog één voor de heg, en die is voor jou!"

. . . en rende zoo hard hij kon, dwars over het veld

Een praatje van onzen medewerker-tuinarchitect:

De Tuin bij het Huis

door P. J. van Bommel

II.

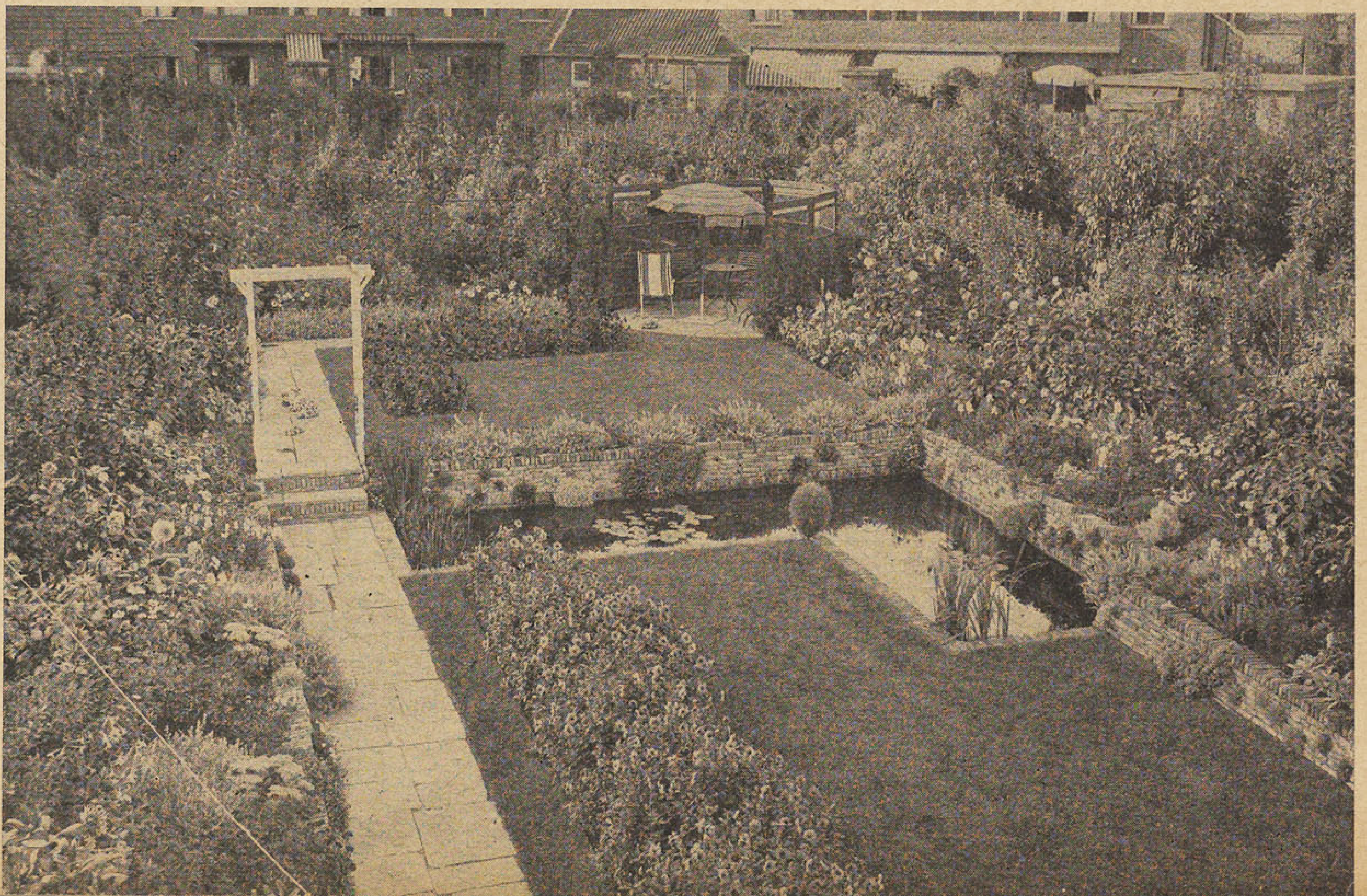
De tuin bij de woning, zelfs het stadstuintje zooals wij dat in onze steden kennen, heeft een geheel aparte rol te vervullen die niet kan vereenzelvigd worden met het plantsoen en het park. Het zal nu eenmaal niet voorkomen, dat wij in onzen tuin eens een wandeling gaan maken tenzij wij tuinen krijgen van een grootte, die wij in deze rubriek echter niet bespreken. En dan zal de tuin in de eerste plaats een woontuin dienen te zijn, een vergrooting van de woning, een plaats waar wij op daartoe geschikte dagen kunnen verblijven, zooals de boer in den zomer op zijn erf leeft. En voorop moet dan ook staan, dat wij bij de indeeling uitgaan van het idee dat de tuin er is voor den mensch en hiermede bij de indeeling en de beplanting rekening houden.

Paden zijn dan in een kleinen tuin slechts een noodzakelijk kwaad, zij dienen hoogstens om ons bij elke weersgesteldheid de gelegenheid te bieden droogvoets die plaatsen te bereiken, die wij te allen tijde ook werkelijk moeten kunnen bereiken als de schuur, het kippenhok of zoo noodig het zitje. En dan zullen wij die paden zooveel mogelijk maken op plaatsen die voor den plantengroei het minst geschikt zijn, want de planten zijn levende wezens die licht en lucht noodig hebben. Zoo is het ook met de beplanting. Nog maar al te veel worden in kleine tuinen veel te groote boomen of struiken geplant die veel te veel plaats innemen en in ons zonarm klimaat te veel van het zonlicht onderscheppen.

Wanneer wij ons door deze gedachten laten leiden, dan is de indeeling van den tuin al niet moeilijk meer en komt het er op aan om ons te laten leiden door de gedachte waar kunnen bloemen en planten het best groeien en waar vind ik een heerlijk zonnig zitje. Men zal mij misschien tegen werpen, dat men op heete dagen ook schaduw verlangt, maar met de moderne tuinparasol is overal schaduw te maken in den tuin, dus dit is op zich zelf geen vraag meer. En dit des te meer omdat dergelijke heete dagen in ons land slechts weinig voorkomen.

Het spreekt van zelf, dat er nu eenmaal geen uniforme modellen zijn te geven voor de indeeling van den tuin. Er zijn te veel verschillende factoren waarmee wij rekening moeten houden. De geldkwestie speelt natuurlijk een rol, hooge of lage grond is van beteekenis waar het de beplanting betreft,

Eigen foto: P. J. van Bommel - c.

de grondsoort is van groote beteekenis, terwijl van groot belang de ligging zelf is. Zonarme tuinen vragen een ander soort beplanting dan zonnige tuinen, in tuinen op het Zuiden zijn de mogelijkheden grooter dan die op het Noorden. Maar voor elk stukje grond is er een oplossing te vinden en wij stellen ons voor om verschillende mogelijkheden van tuinen te bespreken.
Welke tuin men ook maakt en hoe men hem beplant, voorop sta altijd, dat wij zoeken naar rustige, eenvoudige lijnen en dat tusschen huis en tuin een innig verband moet bestaan. En dan zal het dikwijls blijken, dat men ook met eenvoudige middelen reeds iets kan bereiken, want de planten en bloemen zijn hoofdzaak en die kunnen betrekkelijk goedkoop worden aangeschaft.
Natuurlijk kan men, indien men over een ruimere beurs beschikt, muurwerken aanleggen, tegelpaden aanbrengen, beeldhouwwerk als versieringsmateriaal gebruiken. Daar tegenover staat, dat men op een grastapijt ook heerlijk kan zitten, dat bloemen en planten even goed groeien in een tuin waarvan de eigenaar zelf de tuinman is.
Voor grootere tuinen is het zaak den tuinarchitect te raadplegen, hij toch is in de eerste plaats de deskundige die op de meest vakkundige wijze een schoon geheel kan scheppen. Voor kleinere tuinen bestaan er tal van goedkoopere werkjes die men kan raadplegen en aan de hand daarvan is het heel goed mogelijk een kleinen stadstuin zelf in te richten en te onderhouden. Het komt in hoofdzaak aan op liefde voor de planten en liefde voor het werk zelf. Wij herinneren ons een tuintje van een eenvoudigen timmerman, dat bestond uit een eenigszins hol liggend grasgazon, terwijl aan de kanten een border was aangebracht bestaande uit bloemheesters met voortbeplanting van bloemplanten. Met wat deskundige voorlichting had de man zelf alles ingericht en er was zelfs een klein vijvertje in den tuin dat het geheel vervolmaakte. Het was een juweel van een tuintje dat ieders bewondering wegdroeg. Daarnaast zijn er ook stadstuinen (zie foto) die een flink bedrag kosten van aanleg. Vooral de muurtuinen, die thans erg geliefd zijn, kosten nogal wat geld. Er kunnen dan echter ook ware paradijsjes ontstaan die den bezitter veel genot verschaffen. Doch ook bij deze soort van aanleg is het niet altijd noodig over veel geld te beschikken, mits men zelf wat handigheid bezit.

Wat lezeressen ons inzonden:

Van een belevenis, die gelukkig maakte.

Het was Zaterdagmiddag. Ik was eindelijk klaar met al m'n boodschappen en bonnenzorg en slaakte de verzuchting: „Dat valt ook niet mee, om voor den Zondag alles klaar en gezellig te hebben, die bonnen ook!"
Er wordt gebeld. Een kameraad komt een verzoek doen voor hulp in een gezin van niet-leden. Hij vertelt: „Gezin van 5 personen, Vader den geheelen dag op zijn werk, Moeder in het ziekenhuis, 1 kind uitbesteed en 2 kinderen alleen thuis. Buren die zouden helpen; gevolg: gedeelte van distributiebescheiden verdwenen. Politie er bij, onderzoek, volgens politie kwestie van diefstal, doch niet te bewijzen. Geen nieuwe bescheiden van distributiebureau. Man ten einde raad; weet niet hoe hij zijn kinderen moet verzorgen. En dan komt de vraag: „Zoudt U kunnen helpen?"
Even flitst het door mijn hoofd: wat zal dat moeilijk zijn. Maar dan kijk ik in dat gezicht vol verwachting en zeg ik: „Natuurlijk zullen wij helpen, wij zijn solidair met elk gezin dat werkelijk in nood verkeert."
's Maandags begint de campagne, zonder naderen uitleg wordt er aan de N.S.V.O.-sters gezegd: „Er is een geval waar dringend geholpen moet worden en nu vragen wij U, nog iets van Uw tekort aan ons af te staan". Even ernstig nadenken, dan een spontane daad en de bonnen of goederen in natura komen binnen. Na enkele dagen was ik klaar en kon ik de betreffende menschen helpen. Wat waren ze blij en wat voelde ik mij gelukkig, terwijl ik bij mezelve dacht: „Kijk, bij ons, nationaal-socialistische vrouwen, is toch alles mogelijk; wat is het heerlijk in de N.S.V.O. te werken!

M.E.V.P.

Eenige nuttige wenken

Om slijtage aan kousen te voorkomen, plakke men fluweel of andere stof in de schoenen. De voeten blijven dan vast in den schoen en de kousen gaan veel langer mee.

Om donker goed, bv. wollen pullovers, jurken of wollen kousen soepel te houden en de kleur te bewaren, moet men het op de volgende wijze behandelen:

Aan een emmer water een paar handen keukenzout toevoegen, daarin het goed een uur laten staan en daarna uitspoelen in lauw water, niet te heet.

Fluweelen of donkere katoenen jurken een nacht in een emmer water laten staan, waaraan een half pond keukenzout toegevoegd is. Daarna in koud of handwarm water flink uitspoelen.

Fluweel mag niet uitgewrongen worden.

Door ons *voorbeeld*

Ook wij, vrouwen, kunnen dat zijn. Niet alleen door op straat te staan met Vova of door ander werk te verrichten in de Beweging. Er zijn vele jonge moeders, die niet van huis kunnen; weinig tijd hebben, daar kleine kinderen haar zorgen behoeven. Maar ook zij kunnen „dienen", als een ware nationaal-socialiste; alleen al door haar houding en voorbeeld, door op haar eigen, vrouwelijke wijze invloed uit te oefenen op anderen, die nog buiten onze rijen staan.
Laat ik U eens vertellen hoe een kameraadske haar buurvrouw tot een der onzen maakte. Twee-hoog woonden de beide gezinnen, het N.S.B.-gezin links, het andere gezin rechts van het trapportaal. Het jonge N.S.B.-vrouwtje, nog maar eenige jaren getrouwd, verwachtte haar eerste kindje. De andere huisvrouw had een dochtertje van acht jaar. Aangenaam was de verhouding nu juist niet! Meestal liep buurvrouw het jonge vrouwtje met een stuursch gezicht voorbij. Nooit zou zij eens aanbieden den vollen aschbak naar beneden te dragen of haar op een andere manier de twee trappen te besparen. Maar op zekeren dag viel de kleine Miep, die buiten aan het touwtje springen was, met haar lipje op den stoeprand. Luid huilend kwam het kind naar huis; maar moeder was uitgegaan om boodschappen te doen: de deur was dicht. Het N.S.B.-vrouwtje, dat het kindergeschrei hoorde, kwam vlug aanloopen. Ze zag dat het kind zich ernstig bezeerd had; de boventand was door de lip gedrongen en het bloed, liep langs het gezichtje. Ze zei: „Heb je zoo'n pijn? Moeder is uitgegaan, kom maar bij mij; ik zal je afwasschen; dan wat vaseline op je lipje, en dan is 't gauw over." Met groote oogen keek de kleine haar aan. Moeder zei toch altijd: „de buren, dat zijn van die N.S.B.-ers, daar mag je niet mee spreken."
Maar ze ging nu graag mee, om geholpen te worden. En 't jonge vrouwtje verzorgde de kleine. — Dacht ze er misschien bij, dat ze spoedig zelf zoo 'n kleine schat te verzorgen zou hebben?
Het huilen bedaarde al spoedig; het bloeden hield op; het meisje mocht op den divan liggen omdat ze hoofdpijn had; ze kreeg een pepermuntje en toen vergat ze al gauw de pijn en babbelde vroolijk met buurvoruw.
Hoe verbaasd was haar moeder toen ze bij thuiskomst verzocht werd eens even binnen te komen, om haar dochtertje te halen! Zat die bij die N.S.B.-ster? En had die haar kind geholpen? — Maar ze was dankbaar. Nadenkend ging ze naar haar eigen woning. — En langzamerhand werd de verhouding beter. Af en toe maakte men eens een praatje. Kleine Miep kwam graag bij haar buurvrouw op visite. En ongemerkt wist deze laatste in haar gesprek met de andere vrouw iets te leggen, dat getuigde van den geest van den nieuwen tijd. Hoe kon het anders? Ze was zoo vol van het werk der vrouwen in de Beweging! Het uitgezaaide zaad begon vrucht te dragen. En toen er een halfjaar later een Kameraadschapsavond gehouden werd door de N.S.V.O., ging — nog aarzelend en onzeker — buurvrouw als genoodigde met het N.S.B.-vrouwtje mee.
De levenshouding der jongere had de oudere vrouw een beter inzicht doen geven in onze beginselen.
Door het Nationaal-socialisme van de daad had zij de bedoeling begrepen van onze leuze: „ik dien".
Zoo kunnen wij, kameraadskes, zonder veel woorden, zonder opzettelijk propaganda te maken, maar door ons voorbeeld alleen al, onze volksgenooten winnen voor de gedachte van het nationaal-socialisme. Zoo kunnen ook wij, vrouwen zijn: een ware nationaal-socialiste.

G. E. M. - v. d. V.

Avondmelodietje

Bloemenkindertjes, hand in hand,
dansen door sprookjesland.

Ergens heel ver, klinken klokjes keer op keer.
De wind wiegt de kelkjes, heen en weer.

Overal flonkeren
druppeltjes dauw,
heel licht groen en
soms diep blauw.

De kindertjes zingen
liedjes heel zacht.
Daarboven houdt het
maantje de wacht.

Wij houden Kousen-inspectie

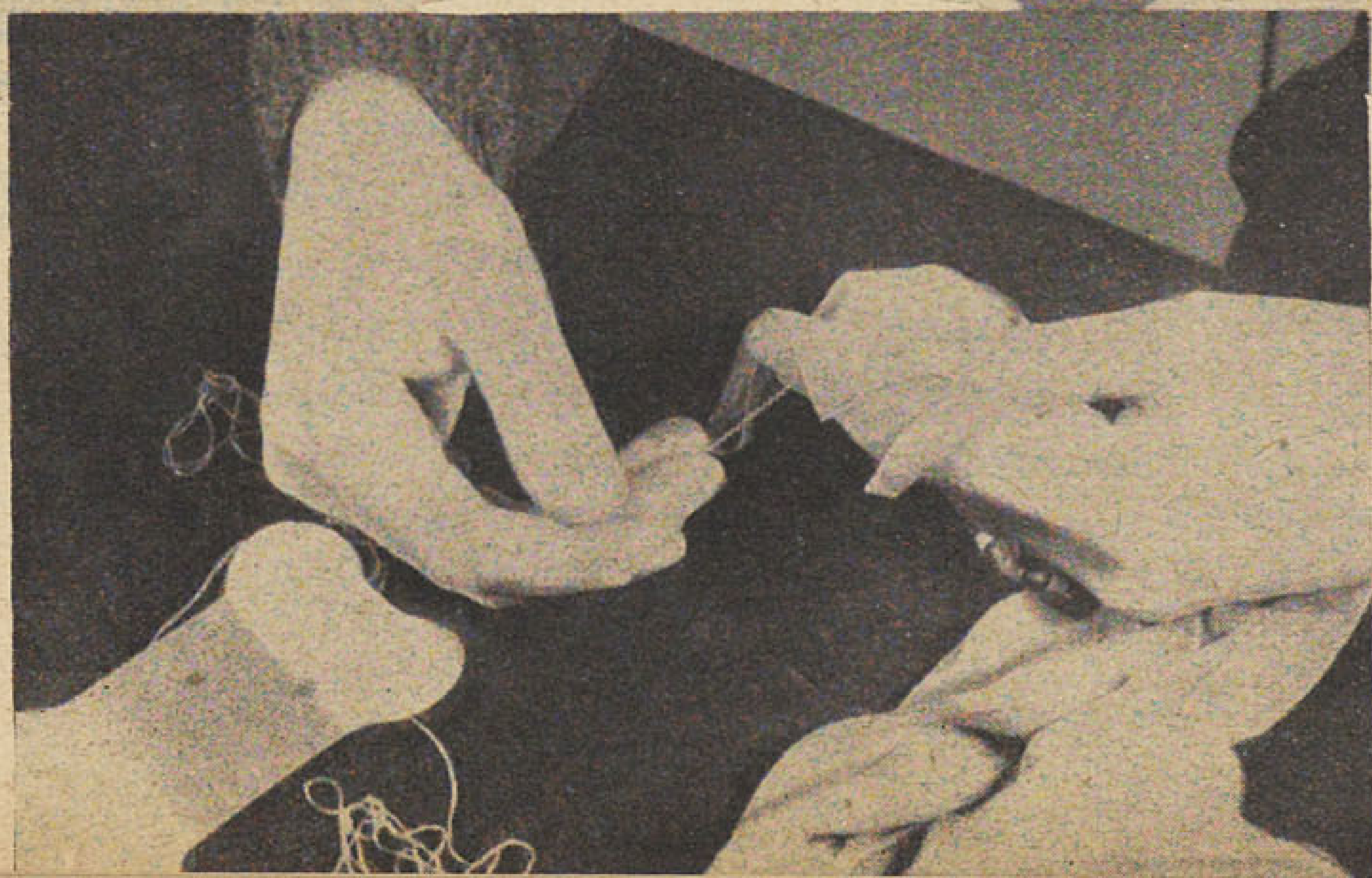

Hier ziet U in plaatjes hoe U op een heel vlugge en gemakkelijke manier van oude kousen, die hetzij door chloorvlekken of anderszins totaal ondraagbaar werden, nog heel goed de beste stukken kunt gebruiken om er andere mee te verstellen.
Bovendien kunt U op deze wijze ook kousen verstellen met lapjes van iedere andere willekeurige stof.
Een naad komt niet boven den schoen uit, U kunt zelfs den voet verbreeden of verkleinen. Alleen wordt de kous ongeveer 2½ cm korter. De werkwijze is als volgt: De kapotte zool wordt heelemaal van den voet verwijderd (zie photo 2). Denk er aan voor den nieuw-te-maken hiel de kous ongeveer 2½ cm in te knippen (zie pijl op photo 2). Vervolgens naait U den onderkant van den nieuwen hiel dicht (photo 2) en knipt, hetzij van een oude kous, hetzij van een of ander lapje, een stukje ter grootte van den onderkant van den voet — (zie photo 3) zonder hiel.
Nu rondt U dit lapje voor de teenen bij en zet het in de kous. (zie photo 3) Eerst rijgt U het en later naait U het voorzichtig keurig dicht op de machine.
Ook ziet U, (zie photo 4) hoe U van oude kousen heel voorzichtig prachtige stopdraden kunt maken.

Foto's: I. P. & R. S. - c.

Uit Babbetjes Dagboek (VII)

De heele familie staat overeind. En de buren en alle vriendinnen van Moeder.
En ik ben daar de oorzaak van. Niet omdat ik heel erg stout ben geweest hoor! O neen, want waar vindt U een zoetere baby dan Babbetje? Vraagt U het maar eens aan den ouden heer, die heel alleen in het huisje naast ons woont. Van hooren zeggen weet ik, dat oude heeren, vooral als zij alleen wonen, nogal lastig zijn op het gebied van babies. Maar deze oude heer heeft zelf tegen de beste vriendin van moeder gezegd, dat hij „het kind niet hoorde". Dat heeft moeders vriendin toen vlug aan moeder verteld en moeder was wat trotsch, dat begrijp je.
Maar nu staat de heele straat overeind, wat zeg ik? De heele stad denk ik.
Want wat is er gebeurd? Een wonder, lieve menschen. Moeder was weer met mij naar dien oom dokter geweest en nadat zij een heeleboel verhalen over gezonde en zieke babies had aangehoord in de wachtkamer en steeds maar had zitten knikken en meewarig het hoofd schudden, terwijl ze af en toe heel stilletjes zuchtte, mochten we binnen. Moeder zei toen tegen dien oom, dat ze geloofde dat ik een tandje moest krijgen. Dokter begon ietwat medelijdend te lachen tegen moeder. Ja, zoo'n jong moedertje, het eerste kindje, wat weet die van babies af hè?
„Maar dokter, zei moeder toen, ze likt altijd met haar tongetje over het tandvleesch en er loopt speeksel uit haar mondje, veel erger dan anders!"
Voor een tandje was ik echter veel te klein, nog niet eens vier maanden. En dan een tandje? Nee hoor.
Maar nog geen twee dagen daarna hàd ik mijn eerste tandje al en nu staat de heele familie overeind van trots over dat bijdehande kindje. Nee toch, zoo'n kind toch! Wat zal dat kindje vroeg wijs zijn. En dat het heelemaal niet gehuild heeft, daar krijg je vast een flinke meid aan! zeggen ze tegen moeder, die er stil bij staat te lachen.
Intusschen zit ik er mee want het is toch wel een raar gevoel zoo'n stukje been in je mond. Ik lig er den heelen dag aan te likken. En moeder zegt wel zes maal per dag minstens tegen me: Heeft die kleine, kleine Babbetje dan een tandje? En als vader thuis komt zegt hij meteen: Hoe gaat het dan met dat kleine tandje van mijn kleine schat? Na een week begon me dat een beetje te vervelen en ben ik wat gaan liggen huilen. En nu denkt iedereen, dat ik een tweede tandje krijg.
Ik moet nu toch werkelijk iets anders gaan verzinnen om de familie wat af te leiden.
Ik zal er eerst 'n eens dutje over doen!

Oproep!

Nu de barre koude aan het Oostfront voorbij is, doet op vele plaatsen reeds een groote hitte zich gelden. Daarom roep ik U op zoo spoedig mogelijk in Uw groepen en kringen een groote inzameling van zijden of kunstzijden halsdoeken te houden en deze plaatselijk bij de N.S.-Frauenschaft in te leveren. Ik vertrouw, dat de N.S.V.O., evenals bij de Kerstinzameling, ook deze opdracht op de juiste wijze zal vervullen.

De Organisatieleidster der N.S.V.O.
L. M. COUZY

Delft.
Woensdagavond 20 Mei nam kam. ske Penning-Mussert, wegens vertrek naar Den Haag, officieel afscheid als Groepsleidster der N.S.V.O. te Delft, in een door meer dan 200 kameraadskes en kameraden bezochte bijeenkomst. De burgemeester van Delft, kam. F. W. van Vloten en de groepsleider der N.S.B., kam. J. van Eijk, spraken hun waardeering uit voor het vele werk, dat door kam.ske Penning in den loop der jaren werd verricht, evenals de districtleidster, kam.ske Van de Water, die tevens de nieuwe Groepsleidster, kam.ske Van de Liefde-Jonkers, installeerde.
Ook de laatste herinnerde nog eens aan alles wat de zoojuist afgetreden groepsleidster voor de Delftsche N.S.V.O. is geweest en hoopte, dat ook in de toekomst de goede verstandhouding in de groep Delft der N.S.V.O. zal blijven bestaan.

Schagen.
Schagen heeft zijn eerste jaarmarkt gehouden. En, het was een goed begin!
Er waren heel wat bezoeksters en er werd vlot verkocht.
Een pop, als „stormster" gekleed, deed dienst als verlotingsobject. Men moest den naam van deze pop raden. Daar er niemand op haar naam kwam, werd zij ten geschenke gegeven aan den plaatselijken „Nationale Jeugdstorm", als . . . mascotte.
Moge de goedgeslaagde jaarmarkt voor alle kameraadskes in Schagen een aansporing zijn om met nòg meer ijver te arbeiden voor de N.S.V.O.!

Utrecht.
Den 8en Mei sprak voor ons op den vormingsavond kam.ske Heufke Kantelaar-Schot uit Hilversum.
Spreekster begon met te wijzen op de taak der vrouw in het Nederlandsche volksleven. Hoe wij vrouwen moeten toonen, hoe de nat. soc. vrouw de dingen en gebeurtenissen van dezen tijd opvat. Zij wees op den invloed, dien wij hebben in de opvoeding der jeugd; dat plichtsbetrachting een der eerste vereischten is, waarin wij de jeugd moeten voorgaan. Op de moeilijkheden, waarmede de huisvrouwen op het oogenblik te kampen hebben. „Maar, wat doet het er alles toe. Van belang is slechts, dat Europa blijft bestaan."
Aan onze strijders aan het Oostfront zijn we verplicht de grootst mogelijke offers te brengen. Als we bedenken welke offers daar gebracht worden, dan doen wij hier onzen plicht nog lang niet. „En daarom," zei spreekster, „draag ik U, namens de leiding der N.S.V.O. op, alle moeders, vrouwen en verloofden van de mannen, die aan het front staan, in Uw bescherming te nemen."
Daarna werd onze houding tegenover onze tegenstanders besproken. Nooit en te nimmer mogen wij vergeten, dat de nu nog felle anti's de kameraden van morgen kunnen zijn. Ons Volk, dat stelselmatig is verpest, vergiftigd, dat met wrok in het hart rondloopt, moeten we tegemoet treden, verder helpen, trachten te verbeteren; ten slotte zal het gezonde Nederlandsche verstand zegevieren. Wij mogen nimmer vergeten, dat deugd en trouw de oudste eigenschappen zijn van het Nederlandsche Volk en dat wij die deugd en die trouw hebben hoog te houden. Geen grooter macht is er denkbaar dan trouw en eenheid.
Wij weten, waarvoor wij arbeiden, daarom zijn we opgewekter, vroolijker, dan onze andere volksgenooten. Wij hebben eerbied voor het werk van anderen, laten wij zoo werken, dat anderen tevreden zijn met onzen arbeid.
De spreuk van den Jeugdstorm „In Godsvertrouwen alles voor het Vaderland" zij ook onze spreuk. Dit „alles voor het Vaderland" bestaat niet alleen uit het betalen van contributie en het bezoeken van vergaderingen, dit houdt ook in ons in te zetten, overal, waar we noodig zijn, bij alles, waar ons Volk mee gediend wordt.
Tenslotte besprak spreekster de zoo vaak gehoorde woorden: „Leider, ga vóór, wij volgen." Trekt ge hieruit de consequenties, dan is het niet licht wat ge op U neemt. Wij moeten den Leider, hetgeen hij voor ons doet, de verbetenheid, waarmee hij voor ons vecht, vergoeden. „Goud om staal" moeten wij hem geven. Zijn eenvoud zij ons tot voorbeeld.

Zeist.
Op Dinsdag 9 Juni l.l. hield de N.S.V.O. te Zeist een propagandavergadering waar kam.ske Jansen-van Balen, hoofd propaganda der N.S.V.O., sprak.
De groepsleidster kam.ske Landheer, opende de vergadering met een kort woord van welkom, in het bijzonder tot de districtsleidster, kam.ske Groenewold e.a.
Kam.ske Jansen besprak allereerst de richtlijnen der N.S.V.O. In de eerste plaats zijn wij lid der N.S.V.O. om gezamenlijk de plichten tegenover ons volk te kunnen nakomen. Ieder heeft in de N.S.V.O. dan ook een taak te vervullen. De jeugd gezond en sterk te maken is wel de grootste taak die de vrouw heeft.
Verder kunnen wij vrouwen nog op velerlei gebied werkzaam zijn o.a. op dat der gezinshuishouding en volkshuishouding, van de volksvoeding en kleeding, hetgeen op het oogenblik vooral van groot belang is. En dan niet te vergeten de hulpdienst, die dáár helpt en steunt, waar het voor den N.V.D. onmogelijk is.
De N.S.V.O. heeft al zeer nuttig werk verricht met de kerstpakketten, haar breiactie voor front en Jeugdstorm, de zomeractie en de kinderpostzegels.
Na de rustpoos werd een film uit de Beweging vertoond.

Wij publiceeren hier het radio-programma voor de heele maand Juli.

Woensdag 1 Juli:
Hilversum I:
15.00—15.20 Henriette Eskens: *Manshand boven*, door Hr. Knap, bewerkt voor 4 à 5 stemmen.

Donderdag 2 Juli:
Hilversum II:
10.40—11.00 Mevrouw Dinger: *Kinderspel en lied* (*Herder laat je schaapjes gaan*; *Schipper mag ik overvaren*).
15.00—15.30 *Stofversieren V*; Mevrouw Olff-van Boven.

Vrijdag 3 Juli:
Hilversum II:
15.00—15.20 Mevrouw C. v. d. Schaaf-Corsten: *Gezinsverband en gezinsharmonie.*
15.30—15.45 *Beroepskeuze*: *Huishoudschool*, Mej. Redeke.
17.00—17.15 Mevrouw C. N. Uylenburg-Rupp: *Huiszorg in Drenthe* (extra zendtijd).

Maandag 6 Juli:
Hilversum I:
15.00—15.20 Van der Kroft: *Voedzame papsoorten en vlaatjes.*
15.30—15.45 *Boekbespreking*: *Mijn tooneelleven van Eysden-Vink* door C. v. d. Schaaf-Corsten.

Dinsdag 7 Juli:
Hilversum I:
11.00—11.20 *Vrouwenmozaïek.*

Woensdag 8 Juli:
Hilversum I:
15.00—15.20 Mevrouw J. Jansen: „*Gesproken portretten*": *Corrie uit Korteland.*

Donderdag 9 Juli:
Hilversum II:
10.40—11.00 *De Plattelandsvrouw*; *Vrouw van Dijk*; *Beroepskeuze* 2.
15.00—15.30 *Volksche kunst*; Mevr. Wallis de Vries.

Vrijdag 10 Juli:
Hilversum II:
15.00—15.20 *Paula Wessely als vrouw en als kunstenares*, door C. v. d. Schaaf-Corsten.
15.30—15.45 *Beroepskeuze*: *Fröbel-onderwijzeres.*

Maandag 13 Juli:
Hilversum I:
15.00—15.20 Mevrouw Prior Wethmar: *Voedzame slaatjes.* Mej. J. C. Kloppenburg.
15.30—15.45 Ellen Russe: *In leven en verdichtsel*: *Lucia uit Manzoni's Verloofde.*

Dinsdag 14 Juli:
Hilversum I:
11.00—11.20 *Vrouwen-mozaïek.*

Woensdag 15 Juli:
Hilversum I:
15.00—15.20 Mej. Hania van Weidum: *Moeders wel en wee.*

Donderdag 16 Juli:
Hilversum II:
10.40—11.00 *Kinderspel en lied*: *Magoggeltje.*
15.00—15.30 Mevrouw Olff-van Boven: *Stofversieren VI.*

Vrijdag 17 Juli:
Hilversum II:
15.00—15.20 Mevrouw v. d. Schaaf-Corsten: *De vrouw op het tooneel.*
15.30—15.45 Mej. v. d. Knoop: *Opl. Landbouwhuishoudschool.*

Maandag 20 Juli:
Hilversum I:
15.00—15.20 Hr. van der Kroft: *Koude maaltijden v. h. warme jaargetijde.*
15.30—15.45 *Boekbespreking*: *'t Nieuwe boek voor de jeugd*, uitg. A'damsche Boek- en Courantenuitg. door Mej. Gesine Edelman.

Dinsdag 21 Juli:
Hilversum I:
11.00—11.20 *Vrouwenmozaïek.*

Woensdag 22 Juli:
Hilversum I:
15.00—15.20 Mevrouw J. Jansen: *Gesproken portretten. Froukje Leuwes.*
Hilversum II:
18.00—18.30 *Hoorspel „Aardappel"*, Hr. Knap.

Donderdag 23 Juli:
Hilversum II:
10.40—11.00 *De Plattelandsvrouw.*
15.00—15.30 Mevrouw Olff-van Boven: *Vragenbeantwoording.*

Vrijdag 24 Juli:
Hilversum II:
15.00—15.20 *Regen, regen ruisch*, van Mevr. Dinger-Uyldert.
15.30—15.45 *Ik verhuur kamers*, Mevr. Kesler.

Maandag 27 Juli:
Hilversum I:
15.00—15.20 Mevrouw Eekhof-Stork: *Hoe verdeel ik mijn bonnen.*
15.30—15.45 Mevrouw Ellen Russe: *Vrouwen in leven en verdichtsel. Giuseppina Strepponi.*

Dinsdag 28 Juli:
Hilversum I:
11.00—11.20 *Vrouwenmozaïek.*

Woensdag 29 Juli:
Hilversum I:
15.00—15.20 Mevrouw C. v. d. Schaaf-Corsten: *Moederrol in de kunst.*
Hilversum II:
18.00—18.30 *Hoorspel*: *Visscherij* (*Binnenvaart*), Hr. Knap.

Donderdag 30 Juli:
Hilversum II:
10.40—11.00 Mevrouw Dinger-Uyldert: *Kinderspel en lied. Wat spelen onze kinderen?*
15.00—15.30 Mevrouw Olff-van Boven: *Stofversieren VII.*

Vrijdag 31 Juli:
Hilversum II:
15.00—15.20 Mevrouw Dinger-Uyldert: *Heemkunde aan Moeders hand. Gedaanteverwisselingen.*
15.30—15.45 „*Ik verhuur kamers*", Mevrouw Kesler-van Twisk.

Hoofdredactrice: A. W. te Luij, den Haag (tevens verantwoordelijk voor de advertenties). Uitgave Nenasu, Utrecht. Druk van Drukkerij J. van Boekhoven, Begijnehof 7, Utrecht, K 2347.

P. 1118/4